

Carta als pares: La formació pedagògica cal que creï riquesa humana

Estimada família,

Un fet és irreversible quan la realitat del seu entorn no el pot aturar.

Vivim en una societat aclaparada i angoixada, entre d'altres coses, perquè li falta temps, temps per llegir, temps per pensar, temps per escriure, temps per estimar... Hem d'espavilar-nos tot cercant l'equilibri, la joia que tot ho fa esclatar, aquesta ha d'ésser un benestar intrínsec, específic per a cada persona. Sé de debò que allò essencial del Projecte de la nostra Escola és aquest equilibri-joia. Fet que ha estat treballat i millorat des del seu inici ara fa quasi cinquanta anys. Si això es porta a terme d'una manera general en profunditat i amplitud, de la manera que cada escola cregués oportuna, crec que seria un guany extraordinari per les futures generacions i, per què no? Perquè Catalunya també pot oferir avantatges tècnics i humans fonamentals en el coneixement assumit i reflexionat i molt en especial en el respecte a les diverses idiosincràsies i per tant als diferents grups humans.

Vivim aquests moments en un grup d'interregnes. Segurament d'una manera tan destacada és la primera vegada que això passa a la humanitat, tot exposant cadascun d'ells la seva força promoguda per un agrupament de canvis que assenyalen de manera inequívoca la dinàmica de l'huracà humà que, d'una manera realista ja tenim al damunt sense que això ens hagi d'alarmar i menys d'esperuguir. És una realitat. La nostra.

Tal com la societat arreu a casa nostra la vida social s'ha anat fent més relacionada, és a dir, agafant uns graus de complexitat d'una més gran interrelació i de més amplitud. Per això els interregnes s'han partit tot generant-ne d'altres amb els

quals s'han creat diverses dinàmiques creant nous espais diferents de múltiples possibilitats, nous calidoscopis. Altres potències vitals, allunyades de relacions originades entre els segles X i XVIII. No cal dir que tot plegat obliga a un esforç mental i social per encaixar aquesta diferent i global realitat.

Si tenim en compte només les diferències que hi ha hagut des de la revolució industrial fins els nostres dies comprendrem la magnitud de la situació i perquè cal parlar d'un cúmul (només un?) d'interregnes els quals són com galàxies ajuntades per intentar fer-nos comprensible el món on vivim.

Nosaltres hem de tenir en compte l'alumnat, i la responsabilitats de la seva

formació integral, l'estudi, la investigació, el treball social, l'equilibri mental i la justícia d'un benestar necessari; aleshores tots comprendrem que la història de la formació del coneixement a totes les edats té una dimensió molt diferent a la de fa només 50 anys.

Cúmul d'interregnes

- a) COMUNICACIÓ.
- b) ECONOMIA.
- c) MEDECINA.
- d) PEDAGOGIA.
- e) POLÍTICA.
- f) RELIGIÓ.
- g) SOCIETAT.
- h) TÈCNICA NOVÍSSIMA ENLLÀ DEL CONEIXEMENT.

Cadascun d'aquests vuit interregnes serà exposat en un breu apartat només per fer comprensible el fons de la carta i intentar aclarir-ne el seu per què. Cal també tenir en compte que el nostre és un petit país que ell mateix s'ha fortament estructurat.

COMUNICACIÓ.-

És formada per la relació entre vivents dels regnes animal i vegetal... que d'una manera o altra ha permès establir en els humans, un tipus de lligams relacionals que han ajudat i col·laboren a la nostra vida.

Cal considerar que la comunicació ha estat i és un aspecte fonamental en la vida i creixement humà fins el punt que la riquesa material i intel·lectual han depès sempre i ara de la comunicació.

Aquesta branca del desenvolupament humà ha estat impulsada per la natura i

pel coneixement. Catalunya ha tingut l'avantatge d'ésser un poble abocat al mar i els Pirineus no ha estat una barrera insalvable de tal manera que entre Roma i Tarraco els Alps tampoc foren cap obstacle.

Deixo constància d'aquesta realitat perquè cal considerar que durant segles el mar, en tot el món, fou la gran línia de comunicació, negoci i cultura. Ara no obstant hem de considerar la millora de més d'un segle en un sistema, relacional que ha aprofundit molt la comunicació amb tots els altres interregnes que fins fa poc amb prou feines es movien, d'una manera tan considerable llevat del comerç.

Els sistemes de comunicació en aquesta mica més d'un segle (des del 1914) han augmentat d'una manera progressiva en qualitat, velocitat i seguretat, recordem els vaixells, trens, carreteres, avions i globus, correus, cablegrams i

telèfons, etc. tot arribant als nostres dies amb el fax, els ordinadors, mòbils i per enllestir i acabar la xarxa que s'està englobant en un món ple d'informació. La xarxa

ens pot ser una col·laboradora, però segons com ens pot inutilitzar profundament els alumnes en especial si considerem la seva infantesa, adolescència i joventut.

ECONOMIA.-

Tot considerant el nostre petit país faig una llambregada sobre el seu continuat esforç de treball i em situo als inicis del segle XIX fins a la meitat del segle XX, temps en el qual s'aferma la seva industrialització amb la normal lluita de classes. Des de les colònies paternalistes fins a les lluites obreres pels carrers i viles de Catalunya.

Si he escrit això, certament una petita notícia, menys que una llambregada, és perquè en aquesta carta, cal reflectir-hi, per petits que siguin, aquells punts que puguin ajudar a comprendre'n l'abast de la seva intencionalitat.

L'Economia que hi ha a Catalunya com a conseqüència de la seva història és bàsicament productiva igual a creativitat.

Per entendre'ns, va des de la investigació en la ciència fins tot allò relacionat en les lletres.

MEDECINA.-

La vida es va allargant i la mort s'endarrereix. Aquesta realitat ha creat riquesa humana (tenir cura de la gent gran per exemple) amb un munt de necessitats de tot ordre.

Nadal amb els avis.

La medecina que tenim en l'actualitat a casa nostra vol dir salut i vida. Desgraciadament no hi és a tot el món. L'esperit de treball del nostre poble es veu en la quantitat de millores que es produeixen en els hospitals de Catalunya.

PEDAGOGIA.-

Aquesta carta no està pensada per parlar de la pedagogia de l'Escola, sinó com ja he escrit, d'aquells interregnes que complexifiquen la formació del coneixement en els seus fills. Hem de considerar no obstant que en l'àrea humana on ens movem, el fons de la pedagogia queda emmarcada en una visió força comuna en aquests moments amb un punt de llibertat de i per l'alumne, en aspectes com d'alliberament personal en projectes, teatre, exposicions orals... però arribar a escriure continguts de les matèries curriculars, entre d'altres aspectes, és una tasca que com a mínim no sembla gaire habitual, qüestió important per entrar millor en el dedins del coneixement.

Les dificultats més grans que veig en aquest interregne són les pors, a vegades convertides en pànic de l'Administració, dels pares i la més preocupant dels mateixos alumnes. Cert que s'ha de saber què aprèn l'alumnat, però potser és més important, quant, com i per què. Conèixer en quines condicions aquest ciutadà deixa el sistema escolar per inserir-se a l'universitari, formació professional, artístic etc. és a dir, l'entrada on ell/a aportarà encara més.

Aquest és un interregne potser de solucions múltiples, no en dubto i pedagògicament de vivències no lineals no solament en el dia a dia sinó fonamentalment en l'assumpció dels coneixements personals, tot plegat el distancia de la primera realitat del segle passat i el potencia cap a uns estadis no habituals. Per aquest motiu és comprensible com treballem a l'Escola de futuritzar des del passat.

Diferents disciplines configuren un treball de recerca.

La pedagogia com interregne d'un procés vital de la part jove de cada societat, per tant la part més delicada, és on s'hi ha de destinar més energia, més prudència i més preparació. Cada grup humà hi **confia el seu futur**.

POLÍTICA.-

No sé si sóc polític, però en tot cas no n'he volgut fer mai de política. La veritable revolució és la dels nens. Per això no escric re-evolució perquè els nens quan necessiten quelcom, com que és per créixer els cal d'una manera immediata, no tenen espera. Això ho vaig comprovar després del robo que es va fer a la selecció catalana de hoquei sobre patins, atracament al que s'hi abocà la diplomàcia "espanyola" on a Fresno aconseguí que el que Catalunya havia guanyat a la pista per jugar com a selecció nacional de hoquei sobre patins Espanya ho va aconseguir esborrar. En nom dels nens de Catalunya moltes gràcies. No vinguin amb romanços. En nom dels nens de Catalunya, amb el nom del seu país, no hi jugueu ja més, ens fa mal, els fa mal i us fa mal:

- No poden presentar-se a les olimpíades,
- No poden presentar-se als esports professionals.
- No viuen política d'estat.
- Als seus pares no se'ls permet fer votacions normals.
- La llengua del país on els seus avis o pares es traslladaren per viure millor, no és estimada com la castellana.
- Es viu un etnocidi "soyez propes parlez français", en el record "hábleme en cristiano".
- No viu amb la seguretat que tenen altres nens d'enllà, cap el sud.

La ignomínia no té nom, fa fàstic.

RELIGIÓ.-

El que faltava, avui és el dia en què la religió que s'ha d'aplicar als nens i nenes surt al BOE, si més no a la TV, amb la convivència de la CEE. No és ni ha estat mai la visió

que aquesta Escola, d'inspiració cristiana, però que no està d'acord ni de bon tros amb aspectes doctrinals i catequètics de la jerarquia catòlica, ha acceptat.

En el segle III i d'acord amb l'emperador Constantí, la nostra jerarquia es vengué l'ànima al diable a l'ajuntar-se amb el poder, em limito ací atès que el poder doctrinal forçosament hauria d'estar separat del poder polític, no obstant ho ha estat sempre la doctrina eclesial catòlica? No em poso amb altres religions.

Ha de quedar ben clar que l'església del pecat i el Déu de la por no ens interessa ni per l'Escola ni pels nostres alumnes, el que sí ens interessa és la cultura del nostre país, que en aquest cas, la religiosa bàsicament és la catòlica, tot respectant les altres.

– Religió –un esclat de llum.

Deu fer quasi un any si no en fa més, que vingué per un dia al nostre poble, un

capellà nou a substituir el rector. Presidí una missa molt viscuda, amb oracions d'altres religions. Intervingué molt fortament el poble, en comparació al que és habitual. Cal saber que com sempre la feligresia al poble era una pobre quantitat de gent, de mitjana i edat gran, pocs nens.

Aquest mossèn ens és conegut, perquè sempre que ha vingut ens ha deixat un molt bon record. Aquesta vegada ell va tenir una agradable sorpresa, en acabar la missa de forma espontània, per primera i única vegada la gent es posà a aplaudir. Fou agradable i emocionant.

Sabrà la Jerarquia eclesiàstica comprendre el poble? No cal pel que va passar aquell dia. Simplement perquè Vox populi, Vox Dei. Creieu-me n'estem més farts i tips del que pensen. No jugueu més amb Déu!

Als nostres alumnes els defensem del histerisme de la por. Déu qui ningú ha vist, és l'amor total, absolut, radical, no ens perjudica això ja ens ho digué Crist: **Doneu a Déu el que és de Déu i al César el que és del César.**

SOCIETAT.-

El nostre grup humà ha fet una quantitat de giragonses en aquest darrers setanta anys on els hàbits relacionals han promogut canvis entre nosaltres per una forta dinàmica provinent des de l'exterior fonamentada en qüestions laborals i de l'interior pel turisme bàsicament europeu i també peninsular. Si tenim en compte les immigracions des de principis del segle XIX fins ara i que a més a més hi ha els plans d'estudi a la UE¹ comprendrem el per què certs costums, dinàmiques personals i de grup, han variat substancialment.

Conferència Taller: **Simulem el cervell**

Aquesta petita llambregada ens porta a tenir en compte unes breus consideracions que poden afectar els nostres alumnes en particular i l'alumnat de tot el país en general. El paper de la mare s'ha exterioritzat en gran manera degut a necessitats

familiars i també al desig de la dona de no perdre la dinàmica laboral que en la seva joventut havia assolit. Això ha incidit en el canvi dels rols masculí i femení on el clau de volta social, la família, potser encara no ha assolit el punt dolç² de la seva estabilitat.

¹ Cal recordar que durant la dècada dels 90, la nostra Escola dirigí dos Centres anglesos, un de francès, un d'italià i un de portuguès.

² Masculinitat/feminitat.

TÈCNICA NOVÍSSIMA.–

Situo aquí aquelles tècniques i saber que penetren al cos social en parts molt limitades no produint-se per això un coneixement que les faci habituals. Quan escric això em refereixo a aquells ens d'investigació pura, ja que és normal que aquests siguin coneguts per una minoria de persones en un camp d'investigació per a cada instrument. Cal dir no obstant que sense dominar-los influeixen la dinàmica personal de l'alumnat, quan en parlen i saben de les excel·lències d'aparells que desconeixen.

Abans d'acabar la carta ben finida, exposo aquestes realitats:

- **Estem potenciant la creativitat** i per tant també la investigació, tot plegat conseqüència d'una normalitat pedagògica, la de primer el nen.
- **Sara no pateixis.** La Sara que no conec, però que estimo, és una nena d'onze anys que el 18-11-2014, sortia a un diari de Barcelona on hi deia "*L'anglès ens servirà si anem a treballar fora*". En un article on l'aprenentatge de l'anglès des de ben petits està potenciat.

No vull escriure més sobre aquest article. Recordo el que s'hi escriu per nens del cicle superior: "*Per descomptat que a causa de les dificultats del idioma s'han d'esforçar més per aprovar-la (cicle superior de primària fan alguna assignatura sencera en anglès) però fan aquest esforç escrit amb molta naturalitat*".

No pot ser que als nostres nens se'ls faci patir; 1r angoixant-los, 2n fent-los un ensenyament que potser no els és l'adequat.

Sara estimada no pateixis, sigues tu, estiguis certa que te'n

sortiràs, perquè a la vida només es pot realitzar allò que es desitja, i si no hi arribes a allò que vols segur que t'hauràs obert nous camins.

Darreres consideracions:

- La ment és el **centre** que pot assumir-ho tot. Està preparada la nostra societat per comprendre-ho i acceptar-ho?
- La natura de l'home és la seva grandesa i a la vegada la seva debilitat.
- La llibertat que cada poble es vulgui donar li és imprescindible per assolir riquesa pedagògica.
- La màquina més potent a l'univers és el cervell humà.

La nostra societat està cercant nous paràmetres pedagògics. Cal mirar què convé a l'alumnat en general i al de la nostra escola en particular.

La diversitat dels cúmuls d'interregnes fa adonar de la complexitat de l'actual pedagogia; per això :

NO HEM DE FER LA PEDAGOGIA DE LES POSSIBILITATS INFINITES, SINÓ LA DELS IMPOSSIBLES DEFINITS, tot preparant també els nostres alumnes perquè en temps disruptius sàpiguen reaccionar.

Ben cordialment,

JOC

Març del 2015.